

Publicerad 2013-03-18 00:09 av agneta pichler

min förstfödda

13 - Min tid - försöka bli vuxen

Livet på hotellet kunde lika gärna knäckt mig men på något sätt så fanns respekten för de rena livet kvar, okej jag gjorde mina dumheter i dimmornas galna värld, men jag kunde knappt ha handlat annorlunda.

Först var jag bunden hemma, där jag inte var mer värd än en flugskit på golvet, sen kom räddningen Anders, om man nu skall kalla honom för detta. För jag var ju lika bunden fortfarande, bunden ända fram, tills jag fann mig själv på hotellet. För likt en fastkedjad unghund som till slut sliter sig fri, hoppade jag runt, sprang hit och dit, levde rövare, skitkul, trodde jag. Jag hade aldrig haft väninnor, jag kunde inte diskutera rätt och fel eller hjärtesorg och liknande tjejsnack.

Efter en någorlunda kort tid, vi snackar kanske ett halvår kom mannen i mitt liv, han som har en av dem största betydande roller i mitt liv, han som gav mig min först födda. Men inte bara detta, han visste som min granne, att jag var en ung tjej på glid, och fast han kanske inte platsade som Mr Perfect så räddade han mig, helt ovetandes om detta själv. Jag har än tills idag inte gett honom den elogen som han har rätt till. Hans familj älskar jag, fast vi idag inte har daglig kontakt finns varenda en person i mitt hjärta, vissa mer än andra.

Som ett minne jag aldrig glömmer och som alltid etsats fast i mitt sinne, var när jag första gången jag träffade min f.d. svärfar. Han satt där i TV rummet och spelade på sin lustiga lilla gitarr, mandolin tror jag det var, - tonerna som flöt ur var "min älskade stad Warszawa" tårögd stod jag där och bara tittade, utan att veta om detta, hade min framtida dotters farfar, funnit sin plats i mitt hjärta för alltid.

Jag levde ihop med dotterns far i ett par år, efterhand så växte jag både ifatt, och blev klokare än honom fast han var nästan 15 år äldre än mig.

Jag separerade tog min dotter och mitt pick och pack för att flytta till Angered igen.

Där bodde vi i några år, till jag fick en fin fin lägenhet på Hisingen.

Ungefär här, när jag separerar, får jag min första nära väninna, hon fick vara väldigt mycket på, för att jag skulle förstå, att det var mig hon ville umgås med och inte min f.d. sambo. Henne borde jag också tillägna en stor eloge för att hon räddade mig från ensamheten.

Men tyvärr så finns tråkigheter med nyfunna vänner som kanske också haft det tufft.

Och jag är tyvärr inte den mest jätte förlåtande människan på vår jord. Så efter svek så tog vänskapen slut för att återkomma, så har vi hållit på i tjugo års tid.

Tiden rullar iväg min dotter hinner bli 3 eller 4, då jag äntligen får kontakt med ambassaden från Warszawa.

Dem hade hittat min biologiska mor.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren agneta pichler med Poeter.se id #21781 innehar upphovsrätten